

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

21 iunie st. v.

3 iulie st. n.

Ese în fiecare duminică.

Redacțiunea în
Közép-uteza nr. 395.

Nr. 25.

A N U L XXIII.

1887.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

La un portret.

Me pierd uitându-mă la tine,
Cuprinsă ca de-un farmec sfânt
Și 'n sufletul meu ți revine
Dorul ce-avui p'acest pământ.

Și c'un amor peste măsură
Desmierd frumosul chip al teu,
Și uit c'a fost între noi ură
Și uit de câte sufer eu.

Și te iubese cași atunci
Cu tot avântu 'nchipuirii
Și cu acea simțire dulce
Ce-o dă trecutul amintirii.

Veronica Micle.

Voinicul Florilor.

— Poveste din Bucovina. —

(Urmare și fine)

«Ce? il întrebă împăratul.
»Luminate împărate! El a ținut că, de ar vré,
ar aduce calul sméului aceluia carele vré să-ți
tot fure fata măriei tale!»
»Da ce ții tu, mări țigane!»
»Da țieu așa, luminate împărate! Așa s'a
laudat el de cătră mine!» Acuma cugetă țiganul în
sine: »Ei lasă! că i-am făcut eu una bună! Nu s'a
mai desmerdá el tot în bine!»

Auđind împăratul acéstea, s'a mirat fôrte, ori
de-ar fi, de la un copil așa de mic, cu puțință una ca
acésta, mai ales pentrucă el imbiase mai înainte pe
mulți voinici spre aceea, dară nici unul nu s'a fost
prins, nici chiar pentru făgăduință că, carele ar face
una ca acésta, acela să aibă pe fică-sa de soție și
impărăția tótă ca zestre. Deci după ce s'a întors im-
păratul în curte, a poruncit să aducă îndată pe băet
la sine și l'a întreat, ori de-a țin el acésta? Băetul
incepú a se desvinú în tot chipul și a se lăpédá, că
lui nici nu i-a plesnit prin cap una ca acésta, nu toc-
mai să fi spus și țiganului!

Impăratul inse n'a vrut să-i credă, ci i-a porun-
cit ca să-i aducă calul sméului numai decât, că, de
nu-i l'a aduce, apoi i-a sta capul unde-i stau acum
tălpile.

Auđind bietul băet acésta poruncă aspră a im-
păratului, a început a plânge cu amar și a se căină:
ce să facă el acuma și încotr'o să-o apuce? Védând
că acuma-i pace de densus, s'a pornit să se ducă unde
l-or duce ochii. Mergénd așa tânguindu-se, a ajuns
intr'o pădure. Aice a fost slăbit de picioare intr'atâta,
cât nu mai putea să mérégă. Ce să facă el? Ar fi
poposit, dară se temea tare să nu deé vre-o féré
peste densus și să-l crompoțescă! Dară cu tótă frica
tot s'a pus o lécă pe un copaciu, carele căduse lângă
drum, și a început aice éráș a plânge și a se căină:
»Vai de mine și de mine! ce timpuri am ajuns eu!
Ia! să nu fi dat eu drumul păserii aceleia, ce aș avé
să umblu eu amú pe aice!»

Aducéndu-și el aminte de pasere, ș-a adus a-
minte și de cuvintele ei: ca să cugete numai la Voi-
nicul Florilor, că așa se chemă paserea aceea, când a
fi la un greu! Cum numai a cugetat la densus, étă și
Voinicul Florilor lângă el, și-l întrebă: »Da de ce
plângi, dragu-meu?»

»Da cum n'oi plânge,« i respuse el cu jale,
»că étă ce-am pățit eu și la ce vremi grele am ajuns!»
Și apoi ia și-i spune tóte câte s'au întemplat cu den-
sul dela început până acuma.

Voinicul Florilor i-a țin: »Nu te teme, fétu-meu!
că eu-s lângă tine! Prinde-te numai de grumađii mei
și te ține bine!»

Atuncia s'a dat Voinicul Florilor peste cap și
s'a făcut pasere. Băetul s'a prins de grumađii ei, și
a sburat cu densus până la fetele sórelui și l'a lăsat
la densusle ținendu-i să-l aștepte aice până ce s'a in-
tórce îndérépt!

Voinicul Florilor s'a luat și s'a dus la sméu să-i
fure calul, carele érá închis intr'un grajd fôrte tare și
bun, încât nu érá nime în stare să-l deschidă, fiindcă
sméul i-l incuíă pe din lăuntru și cheile le lăsá acolo
intr'un cuiu. Cum a sosit el nóptea acolo, s'a dat
peste cap de trei ori, de s'a făcut muscă, și intrând
în grajd, s'a ascuns acolo intr'o crepăturică. Sméul
ș-a grijit calul și s'a dus după aceea la culcat.

Cum numai adormise sméul, a éșit Voinicul Flo-
rilor din crepăturică, s'a dat peste cap și s'a făcut
om și a pus mâna pe cal. Dară calul unde n'a ne-
cheđat odată, cât s'a răsunit tóte pădurile de prin-
pregiur, pentrucă el făcea totdeuna așa când puneá
altul mâna pe densus. Atuncia sare sméul inspái-
mântat din somn, aprinde făclile și fuga la grajd să
védă cine umblă la cal! Intrând în grajd, n'a aflat
pe nime, pentrucă Voinicul Florilor se făcuse érá
muscă și se vîrîse în crepăturică. Sméul a cercat

tôte ungherele de-amăruntelul și nedând de nime, s'a mirat foarte, ce să fie acesta, și apoi s'a dus erăș in curte să se culce. Abia adormise bietul smeu, și Voinicul Florilor pune eră ca mai nainte, mâna pe cal. Calul necheșă încă și mai cumplit decât înteu Atuncia a sărit smeu ca fript, drept in picioare, de a dat fuga la grajd să vedă ce este? Dară și acuma n'a aflat pe nime, pentrucă Voinicul Florilor se ascunsese eră ca muscă in crepăturică, măcarcă smeu a cercat tôte ungherele și mai de-amăruntul, încât nu rămăsese nici un paiu, care să nu-l fi urnit el din loc. Pe urmă a mai șters calul, socotind că pôte nu-i grijit cum se cade și de acea necheșă, și apoi s'a dus erăș la culcat. Dară și acuma abia a fost așpit, când calul a necheșat încă mai vertos și mai infiorător! Atuncia a sărit smeu mănios din pat, a apucat un harapnic și s'a dus in grajd. Și acuma a cercat tot paiul de-amăruntelul, și neaflând pe nimene, s'a apucat de a bătut calul cumplit, tot suduindu-l și blăstemându-l cum i viniă la gură, că de ce-l stârneșce de atâte ori din somn, că dora nu-i Voinicul Florilor pe aice?

Bietul cal a suferit numai degeaba o sfântă de bătae; dară și pentru acesta ș-a cugetat el: »Ei bine! lasă! că de-a veni de-acuma cineva, n'oi strigă mai mult, ci m'oi lăsa luat de ori cine!»

Cum s'a îndepărtat smeu, i-a și eșit musca din crepăturică, s'a dat peste cap și s'a făcut voinic. După aceea a pus mâna pe cal, dar calul a făcut mălcum, n'a mai necheșat. El a deschis grajdul, l'a scos afară și a încălecat și s'a cam mai dus cu densus până la băet la fetele sorelui. Aice a dat băetului calul in mână dicensu-i, să-l ții bine de frâu ca să nu-l scape, că calul sbură numai pin aer mergând. Fetele sorelui i-a mai dăruit o coronă foarte mândră, cu lucéfurul in frunte și ncolo infrumuseșată cu stele, spuindu-i ca s'o dee fetei împăratului, decă va cere-o dela densus când va trece el sburând pela foișorul ei.

Băetul ș-a luat diua bună dela toți și a sburat spre casă. Cât clipești, a și ajuns la curtea împăratului, și trecend pe lângă foișor, i-l vedu fata împăratului și a cerut coronă dela densus. El i-a și dat-o indată, și după aceea a intrat la împăratul de i-a dat calul in mână.

Vedendu-l împăratul, s'a bucurat foarte, și de acú înainte a început să-l aibă mai drag și să-l ții și mai bine.

In grajdul împăratului se află acum cu un cal mai mult. Acestuia i trebuiă mai multă căutare decât la toți ceialalți cai. Deci țiganul nu o ghici bine cu sfatul ce-l dăduse împăratului. E iș făcuse numai ostenelă mai multă și trudă mai mare, fără ca să fi stricat băetului nici cât-i negru subt unghie; dinpotrivă, el avea acum la împăratul mult mai mare trecere și căutare. Nime la curte nu-i eră așă de drag ca acest băet. Și tocmai acesta il rodea pe țigan la inimă și-l făcea să nu dormă nopti întregi tot chipzuind la rele asupra bietului băet! Țiganul nu șciea ce să facă ca să se curățescă de băet. Tot cugetând el așă, a dat de una și mai bună decât cea mai dinainte. Netrecend nici jumătate de an, a început erăș țiganul să clevetescă pe băet inaintea împăratului, când se primblă odată pe dinaintea grajdului cu caii, dicensu-i: »Luminate împérate! când ai șei măriă ta ce s'a mai laudat băetul acela de cătră mine!»

»Ce? mēi țigane!»

»Luminate împérate! El a șis că, decă ar vrē, ar putē aduce și șeua calului.« Prin acesta cugetă țiganul să-l prăpădescă, socotind, că acuma l-a prinde smeu, fiind că s'a pădi mai bine decât inainte. Șeua acesta avea insușietatea aceea, că, de se punea cineva pe densa, ea-l ducea pin aer unde numai cugetă el!

Impăratul a creșut și acuma țiganului, și mergend in curte a chemat pe băet la sine și i-a șis: »Etă ce mi-a descoperit țiganul, că tu ai putē aduce și șeua calului, numai decă ai vrē!»

Băetul a început a se desvinui, a se jură și a dice, că lui nici in cap nu i-a vinit acesta, nu tocmai să fi șis cătră țigan vrodată!

Impăratul nu i-a creșut nici decăt, ci i-a poruncit să i-o aducă, că de nu i-a aduce-o, apoi i-a sta capul unde-i stau tălpile.

Bietul băet n'a avut incotro, a trebuit să mergă! S'a dus erăș până 'n pădurea aceea și s'a pus pe copaciul acela și a început a se văetă și a plange, socotind in sine: »Că acuma nu mi-a mai ajutat Voinicul Florilor, că mi-a ajutat odată și m'a scos dela greu!»

Cum a cugetat la densus, etă-l și Voinicul Florilor de față și il întrebă: »De ce plangi tu dragușe?»

»Da cum n'oi plange și cum nu m'oi văetă, că etă ce mi-a poruncit împăratul, să-i aduc și șeua calului smeuului!»

Voinicul Florilor a mângaiat pe băet dicensu-i să n'aibă frică de nimică, că el nu i-a uitat binele ce i l'a făcut când l'a scăpat din inchisore și că el șcie că tôte acestea le pătimeșce numai pentru densus, dar și el va căută să-l scape dela tôte relele. Apoi l-a dus erăș la fetele sorelui, și el singur a mers după șeua la smeu ca să i-o fure.

Cu acele mijlōce ca și înteu dată, i-a furat smeuului șeua și a vinit cu densa la fetele sorelui de i dat-o băetului să o ducă împăratului. Fetele sorelui i-a dăruit și acuma o coronă foarte frumoșă, cu luna in frunte, cu lucefieri amēndoi in umeri, și incolo impodobită cu stele, dicensu-i: »De-ar cere-o fata împăratului când vei trece pe lângă foișorul ei, tu să i-o dai!»

Cum s'a pus băetul pe șea, in clipă a și fost la curtea împăratului. Când a trecut pe lângă foișor, l'a zărit fata împăratului cu coronă cea atât de frumoșă și strălucită și i-a cerut-o. El i-a dat-o indată. După aceea a intrat la împăratul in curte și i-a inchinat șeua.

Impăratul s'a bucurat foarte pentru odorul acesta, și-l ținea acuma și mai bine pe băet și-l iubă și mai tare.

Dară țiganul să crepe nu alta de ciudă și de urgie asupra băetului! Acuma căută eră in tot felul să-l bage in alt necaz și mai mare, că nu putea privi cu ochi buni starea cea fericită a băetului și a răbdă necazurile și nevoile sale ce-l incungiură din tôte părțile! Așă dară socoti țiganul că, decă va spune împăratului că ar fi șis băetul cătră densus, că va aduce și pe smeu singur prins și ferecat, apoi de bună sēmă nu s'a mai întorce inderept, căci iș gāndi el in sine: »Pe cal l-a adus el cum l'a adus, și șeua a furat-o el cum a furat-o, dară pe smeu șciu că nu l-a mai aduce, pentrucă un om pământēn nu pôte să invingă nici odată pe un smeu!»

Deci primblāndu-se odată împăratul pe dinaintea grajdului cu caii, i-a eșit țiganul inainte și i-a șis: »Luminate împérate! Eu nu șciu cât iși increde băetul acela! El erăș s'a laudat de cătră mine, că ar aduce măriiei tale chiar pe smeu prins și fericat, numai decă ar vrē!»

Impăratul a creșut și asta dată țiganului, mai ales când cugetă că, de va avē pe smeu prins și fericat, n'a mai fi nevoit să-și țiiă fata inchisă, ci va putē trăi și ea ca alte femei pe lume, fără pază și frică de omeni rei. Deci a poruncit băetului să-i aducă smeu, că de nu, apoi șcie el acuma ce are să pățescă!

Auđind băetul cesta, a inceput a plnge și a suspină, că nu mai cuget să scape și de cesta nevoie; el socotia că de celealalte doue a scăpat cum a scăpat, dară acuma a fi pace de dnsul! Mai mort de frică și de intristare s'a pornit verndu-se la drum. După ce a ajuns la copaciul acela in pădure, s'a pus pe el să popossc puđin și ș-a adus erăș aminte de Voinicul Florilor. Cum numai a cugetat la dnsul, t și el de fađ, și i-l intreb: »Ce plngi, fătul meu?»

Băetul i-a răspuns: »Cum n'oi plnge, că t ce mi-a poruncit impratul că, dc nu i-oi aduce pe smu prins și fericat, mi-a sta capul unde-mi stau tpile!»

Auđind Voinicul Florilor acestea, i-a đis: »Hm! la mare lucru te-a băgat, ftu-meu! Dară bunu-i Dumnezeu, tot l'om prinde!» După aceea a pus pe băet erăș la fetele sórelui și le-a rugat ca să-l mai ții până ce a veni el.

De aici s'a dus Voinicul Florilor până 'n pădurea sméului. Acolo s'a dat peste cap și s'a făcut un moșuc mititel mititel, dară btrn btrn, și cu un ciocan mare in mână. Cu acesta lovia când intr'un copaciu, când in altul, de răsună tot pădurea! Auđind smul vuetul acesta, s'a dus să vd cine bontneșce acolo, și aflnd pe moșucul acesta, l-a intrebt că ce caută pe-acolo intr'o pustietate aș de mare?

Atuncia i-a răspuns moșucul đicnd: »Ia caut și eu, care lemn ar fi mai tare, ca să fac un poloboc și să prind pe Voinicul Florilor intrnsul, că multe rele mi-a făcut el până acuma; dară nu pot află nici un lemn destul de tare!»

Auđind smul aceste cuvinte, i đice: »Hei! moșucule! Și eu am multe pe inimă impotriva lui, că și pe mine m'a prădat, și tare aș dori ca să-l pot prinde, inse nu șciu cum? Dară, pentrucă dumiata ești bodnar și voești să-l prindă, apoi ți-oi ajută și eu! Vin numai la mine și eu ți-oi da și dge de lemn tare și cercuri de fer, că dr ai face un lucru de treb și să mi-l pođi prinde mai lesne!»

Moșneguđului i-a părut frte bine că-i aș de aprpe de ținta sa, și a mers cu smu acasă la dnsul. Aice a făcut indată polobocul, l'a infundat de un capăt și l'a cercuit bine, cerc lângă cerc, și după aceea a đis cătră smu: Polobocul e gata! Dară eu nu șciu, ori de nu se vede ceva pintre dge, și ori de-or țină cercurile acestea, că Voinicul Florilor e voinic frte mare, și de l-oi prinde intrnsul, și de-a sări cu el pn in nori și de s'a isbi de acolea jos. nu șciu, ori de n'or plesni cercurile! Deci ar fi bine să te bagi dumiata in lăuntru, că ești mai tare și veđi și mai bine dect mine, și astupndu-l eu de cestalalt capăt, apoi mi-i spune, ori de nu-i vro crepăturică intrnsul pe care s'o astup, și după aceea vei sări cu dnsul in sus, și te vei ls jos, ca să cercăm, ori de n'a plesni vrun cerc, și după aceea ți-oi da drumul, și eu m'oi duce cu polobocul să prind pe Voinicul Florilor.

Smul s'a prins bucuos de tte, și s'a băgat in lăuntru. Moșneguđul a astuput polobocul și de cestalalt capăt, și apoi a intrebt pe smu, ori de nu se zreșce nimic? Smul ia spus, că pintre cutari dge se vede puđin! Moșucul ia și astupă aceea crepăturică bine și apoi l'a mai intrebt erăș, ori de nu se mai vede pe undeva? Smul i-a răspuns că nu! După aceea i-a đis să sară in sus și să se isbsc de pmnt ca să cerce, ori de n'or plesni cercurile! Când s'a aruncat smul in inaltul cerului, abi tocmai a doua đi sra a picat jos, și atunci a plesnit vro cinc cercuri. Moșucul a luat și a pus altele si mai bune in locul acelora, și l'a intrebt, ori de nu

se vede și acuma nimic. Smul i-a răspuns că nu! După aceea i-a đis să mai sar încă odată in sus! Smul a sărit și tocmai a treia đi a picat jos, și a plesnit doue cercuri. Și pe aceste le-a schimbat moșneguđul cu altele și mai tari și i-a đis să mai sar încă odată. Cnd s'a aruncat smul in inaltul cerului, a picat jos abi tocmai la sptmn. Acuma n'a plesnit nici un cerc. Moșucul l'a intrebt, ori de nu se vede nici acuma nimic? Smul i-a răspuns că nu, și după aceea a đis să-i dee drumul. Atuncia i-a răspuns moșneguđul: »Hei, smule! Ți-a fi bine și acolo, că eu-s Voinicul Florilor și că polobocul acesta l'am făcut bun numai pentru tine.»

Smul a incremenit numai in poloboc vdndu-se aș scos din minte și amăgit! Voinicul Florilor l-a inhtat indata mare in spate și a sburat cu dnsul la fetele sórelui de i l-a dat băetului. Fetele sórelui a mai fost gătit și altă corn, încă mai mndr dect celealalte doue, că acuma sórele er in frunte, luna in pept, lucferii in umeri, și incolo in frumuseđat cu tte stelele. Când a dăruit-o băetului, i-a đis ca să o dee și cesta fetei impratului, când a trece pe lângă foisorul ei, numai dc a cere-o!

Băetul ș-a luat điva bună dela fetele sórelui și dela Voinicul Florilor, mulđamindu-le frumos pentru binele ce i-a făcut și pentru darurile ce i le-a dat, și punnd pe smu in spate, a și impnat-o la impratul. Trecnd și acuma pe lângă foisor, l-a vđut fata impratului și i-a cerut corn. El i-a dat-o bucuos; și după aceea a inchinat impratului smul.

Impăratul nu a șciut ce să facă de bucurie vdndu-se acuma scutit de tótă grija și pe betanul acesta att de voinic! Indată a scos pe fiică-sa din foisor și a măritat-o după dnsul, dndu-i și tt impărăția.

Betanul nu s'a dat indrept dela un lucru ca acesta, ci a primit cu plăcere mâna fetei impratului, și s'a cununat cu dnsa. Nunta a fost una din cele mai strălucite. Chiar și eu m'am intmplat la dnsa, dar am pđit o poznă! Ospđind la ms, pte pr lacom, că eram și cam flmnd, rodeam la un picio-ruđ de rađ, și nebăgând de sm, pentrucă tocmai atunci se inchină in sănătatea mirelui și a miresei, am inghiđit repede imbuctura cu un ciolnel, carele mi-a ramas in gt de se cunșce până acuma. De nu-mi credeți, în poftim de pipđi și vedeți, că a eșit puđin in afară!

Tinerii au veđuit de acuma inainte mulți ani buni și fericiți in tt liniștea și pacea, si de n'au murit cumva, apoi de bună sm treșce și acuma!

r eu m'am inclicat pe-un paiu de săcară și cum vedeți, v'am spus o poveste 'n est' sr! Plđiți-mi-o!

Ion al lui G. Sbiera.

Soră și frate.

— Baladă populară din giurul Nsduđului. —

Soră, soră, Anisiă,

Ț Pune cartea pe chili,¹

Ț Haid' cu mine'n cununi!

— Eu cu tine-atunci m'oi duce,

Când tu mie că mi-i face

Tot fntn 'n vrf de munte,

Zidit cu petri scumpe,

Ca să cură apa'n curte.»

Nice vorba nu sfrșit

Și de-acelea să gt.

El din gură-atunci đicea:

¹ Castn.

— Soră, soră, Anisiă,
Haid' cu mine 'n cunună!
— Eu cu tine-atunci m'oi duce,
Când tu mie că mi-i face.
Tot trei mori pe sub pământ,
Să macin aur și-argint!
Nice vorba nu sfârșia
Și de-acelea să găta.
El din gură-așa dicea:
— Soră, soră, Anisiă,
Haid' cu mine 'n cunună!
— Eu cu tine-atunci m'oi duce,
Când tu mie mi-i stărpi
Tot marea pe trei locuri,
Se rămăia trei prunduri,
Să-mi crească floricele;
Să-mă 'nstruț, frate, cu ele!
Nice vorba nu sfârșia
Și de-acelea se găta.
El de mână o luă,
In cunună intră
Când in biserică-au intrat,
Icônele-au suspinat;
Dar icôna Precești
Din fundul bisericii
Ea din gură-a cuvântat:
— Nu ești popă cu dreptate,
Cum Dăcu nu te-a bate!?!

Stefan B.

Stéua frumuseței.

— Novelă de August Wolf. —

Eră o mare societate la dómna G., se adunase lume multă de ambele secse, se conversase mult, se risese mult, se danțase mult și se mâncase și beuse forte mult și forte bine. Acum inse cei mai mulți plecaseră și nu mai rămăseseră decât rude d'apropé și amici intimi. Aceștia se puseră in giurul unei mese mari, bând, glumind și riđend; veselie lor eră rezultatul agitațiunii seratei plăcute și nu erau încă dispuși a pune un termen animațiunii lor și a se culca.

De-o odată diše stăpâna casei: Ce ai Robert? pentru ce atât de tăcut? cređ că tótă séra n'ai pronunțat un singur cuvânt.

— Ai auđit acésta atât de bine? întrebă Robert.

— Ei! Parcă nu te cunosc. Numai decă poți să înșeli pe cineva povestindu-i istorii neadevărate, atunci nu-ți mai tace gura. Inchipuiți-vă dómnelor, ce mi-a făcut alaltă-eri. Eu și Emma il rugasem să ne povestească ceva din călătoria lui, el ne povestește o istorie lungă și la sfârșit adaogă, că nu este adevărată. Dar cine șcie, cine șcie, decă cu tótă tăgăduirea lui istoria n'a fost adevărată?

— Cine șcie, replică Robert.

— Eră istoria atât de scabrósă? întrebă o hětrână dómna, rudă a stăpânei casei, care n'avea mare incredere in caracterul lui Robert. Spune-i dar să ne povestească încă odată.

— Pentru Dumneđu! nu! exclamă Robert, sculându-se, nu mai șciu nimic din ce am povestit atunci; in credință, nu sânt in stare s'o fac.

— Dar spre pedepsă ar trebui să te obligăm a ne povesti o altă istorie, opină dómna G. Decă îți vine atât de lesne a inventă, povestește! Toți sântem dispuși a mai ascultă o istorie; nu face trebuintă să fie adevărată, fiindcă șcii să minți cu atăta inlesnire.

— Așă! așă! strigau ceialalți, o istorie neadevărată! E o pedepsă dreptă, decă a mințit odată, să mai mință acum și pentru a doua óră!

— Ei bine, decă stăruiți, fie după voința vóstră. Țineți-ve bine, am să vă povestesc ceva desevărșit neadevărat. Ascultați!

Fiecare i-și alese o pozițiune comodă spre ascultare, păharele se umpleau din nou, dna G. ofería prăjituri și Robert incepú.

— Decă nu mă înșel, ați fost toți deunăđi la teatru, când actorul B. a debutat intr'o comedie, prelucrată dudă una spaniolă. Originalul spaniol după care s'a imitat este de Lope-de-Vega, un autor care a scris peste o mie piese teatrale; inchipuiți-vé un autor dramatic atât de roditor! Póte că veți găsi un óre-care interes ascultând o anecdotă din vieța lui.

Când eră in vėrstă de patruđeci de ani, se preumblă cu unul din cei mai buni amici ai lui. Tre-când puerta dal sol (porta sórelui) a Madridului, inaintară spre câmpie. Amicul lui Lope eră un om serios, tăcut și restrins, cam in aceeași vėrstă cu densusul; dar imbrăcăminteá lui sěracăciósă și trăsurile fisonomieí sale constatau un fel de resemnare și ochii lui manilestau o durere sufletescă; nu eră anevoie a recunósce intrênsul un bărbat, care nutrise mult timp speranțe neimplinite și care trăia mai mult in lumea imaginară decât in cea reală.

— Fernando, dicea Lope inaintând pe șosea, ești un lenes. Astăđi e diua nașcerii tale, și decă nu mă înșel, implinești patruđeci și doi de ani, și până acum n'ai scris nimic!

— Asă e, respunse Fernando.

— Dar pentru ce n'ai scris nimic?

— Fără indoială, fiindcă imi lipsește talentul.

— Iti lipsește talentul? Fernando, n'ai đis odată o minciună mai mare. Ai mai mult talent decât mine; n'am încă vėrsta ta și am scris sute de drame, pe când tu n'ai făcut nimic!

— Tocmai asă e, respunse Fernando liniștit, tu scrii dramele și eu nu le scriu. Decă cineva in tot cursul vieții sale voește să scrie piese dramatice și nu le scrie, e o dovédă că-i lipsește talentul, nu incape indoială.

— Dar ție nu-ți lipsește talentul, replică Lope, o șciu forte bine, poesiele tale ce le făcuseși la Alcalá erau mult mai bune decât ale mele, și acum prelinđi că n'ai talent? Decă ai vré numai să te pui la lucru, dar acésta nu poți; incet incet te-ai deprins cu lenevia și cu vinul, și acum nu mai poți să lucređi; creerii tēi sânt obicnuiți cu trândăvia și cu visiunile incă au ajuns somnoroși.

— Se póte, respunse Fernando, dar mai este o altă causă.

— Care?

— Nu pot inventă nimic.

— Ce fel de vorbă!

— Așă e, Lope, tot ce aș puté inventă, nu corespunde cu inalta ideie ce-mi fac de-o dramă. Te asicur, am lucrat in gândul meu mai mult decât îți poți inchipui, dar a trebuit să lapéd totul.

— Și cređi că nu șciu acésta? dar ori-cum, pe jumėtate a fost și lenevia causa.

— E anevoie să-ți esplic cum este, continuă Fernando, dar simt o imboldire imperiósă a concentra tóte puterile mele la produțiunea unei poesii a face din acea poesie opera cea mai sublimă, cea mai perfectă ce sânt capabil să produc, apoi totdeuna am descoperit pe urmă la tóte proiectele mele greșeli și lipsuri. Se póte că am conceput o ideie greșită in privința dramelor séu că există vr'o altă causă pe care n'o cunosc, dar este un fapt că n'am găsit încă un subiect la care aș fi putut devotă tot sufletul

Logodire la Nozairianl.

meu. Și simt că acesta îmi trepuește neapărat spre a produce. Nu voi să fac din poezie o meserie, îmi este cu neputință a înșiră vorbe sunătoare și a simula un entuziasm mincinos. Simt imboldirea d'a produce, dar n'am putut descoperi până acum tărîmul pe care s'ar pute mișcă sufletul meu în libertate. Așa am preferat a păstră tăcere.

— Hm! făcea Lope pe gânduri. Știi că tocmai așa mi se întemplă și mie?

Fernando, oprindu-se în loc, ridea cu hohot.

— Ce ții? așa ți se întemplă și ție? cu sutiemele tale de drame? tu care goleşci mai multe sticle de cernelă decât butelii de vin?

— Ascultă-mă, frate, dicea Lope tot pe gânduri. Voi să-ți esplic acesta. Dar etă că am ajuns la amicul nostru Francisco, să intrăm și să ne odihnim.

Intrară la un birt alături cu șosea și Lope ceru o butelie de vin. Francisco, grosul birtaș, aduse o butelie de vin și pahare, depuindu-le pe mesă sub umbrar. Amicii ședură jos și Lope umplu paharele.

— A! vin de Malaga! esclamă Fernando care nu întârziase a gustă. După acesta mai luă o imbucătură și satisfăcut de espertisă adaogă: foarte bun și foarte vechiu ăst vin de Malaga!

— Cum aș pute să-ți ofer alt-ceva astăzi? dicea Lope. Bé după pofta inimei și ascultă ce-ți voipovestî.

— A! bine ții, răspuse Fernando ridend încă odată, povestește-mi cum se întemplă ca tu, care ai scris peste cinci sute de drame, să fii în aceeași stare ca mine, care n'am scris nici una singură.

— Ceea ce-ți voi povestî, nu este alt nimic, decât impregiurarea care m'a indemnat să scriu. Iți poți inchipui, că n'am scris încă piesa ce doresc să conpui, că am început în mai multe rënduri și că toate inceputurile mele le-am ars pe urmă.

— Ce piesă pôte fi acesta? întrebă Fernando.

— Titlul ei este: Stéua frumuseței.

— Minunat!

— Stéua frumuseței séu Principesa de Granada. Când eram un băet ca de vr'o doisprezeci ani, m'am dus într'o ți cu maica mea la o mătușă. Mi se urise grozav și mă bucuram mult când unchiul meu venia acasă. El avea obiceiul a se preumblă mult prin casă și 'n curte și eu alergam cu densul, plăcându-mi mai bine umbletul decât șederea liniștită în camera unde ședeau mama și mătușă mea, bënd limonadă, conversând și impunându-mi tăcere. D'aceea profitând de cea dintéiu ocaziune, mă luai după unchiul meu și, după ce făcuserăm inspectiunea în curte, în grajd și 'n șopron, ne întörserăm în casă și intrarăm într'o cameră care obicinuit eră închisă și 'n care numai rare ori putusem să intru; tocmai pentru acesta șa camera avuse pentru mine o mare atracțiune, dar această dată eră să dobëndescă o deosebită insemnătate. Unchiul deschise un mare dulap vechiu, din care scöse o mulțime de cărți ce le puse p'un pat alături cu dulapul și apoi începă a rēsfoi cărțile căutând în ele nu știu ce. Invētasem de timpuriu a scrie și a citi, și a citi eră atunci cea mai mare plăcere pentru mine. Părinții mei nu tolerau pré multă citire, dar când puteam pune mâna p'o carte, o ascundeam și o citiam în secret. Așa și acum luai din mulțimea cărților aruncate pe pat câte una în mână le deschisei și citii titlurile, dar mai tôte erau de ne'nțeles pentru mine. În fine îmi căđu în mână o carte veche, me uitai la titlul tipărit în litere mari, care dicea: Stéua frumuseței séu Principesa de Granada, o dramă mare. Voi să mă duc cu cartea lângă ferestă ca s'o esamin mai d'apropé, dar unchiul meu îmi dise: nu pune mâna pe cărțile acestea, sânt ale mele, și luându-mi cartea din mână o aruncă la ce-lealalte.

(Incheierea va urm á.)

Doine poporale.

(Din Maramureș.)

III

Mult mă mustră drăguțul,
Că mă iubesc cu altul;
Numai eu de mă iubesc,
Să mă usc să mă topec,
Ca seuțul de berbece,
Când i-l pui în apă rece,
Ca seuțul de mióră
Când i-l pui érna 'n isvóră.

IV.

Du-te mândruț și te 'nsóră,
N'asteptă să fii fecióră;
Dacă oi fi fecióră bine,
Nu m'a da mama la tine,
Mai tare mi-oi bănuî.
Nu m' are numai pe mine
Și m'a da să-mi fie bine.
Hei tu mândruțule,
Mama ție nu m'a da,
Casa vostră-i sus la șatră
Și de multe-i sușigată!
Și de pâne și de sare
Și de câte-s pe sub sóre;
Mama acolo m'a da
Unde-a fi casa cu paiă,
De mine bine să-i pară.

V.

Pentru tine mândruluc
Nici-s șaia cu lucru,
Nici-s nóptea cu somnu.

VI.

Frunță verde de-alunar,
Pe mândru l-a prins jendar;
Frunță verde de sacfiu,
Prinsu-l-a la oi pe rîu,
Joi l-a prins vineri l-a dus,
Sâmbătă 'n fiere l-a pus,
Duminecă l-a întrebă,
Mare vină i-a aflat.

VII.

Trece mândrul p'ângă șatră,
Caș-o rujită ciuntată;
Trece mândrul p'în grădină,
Cu lampașul cu lumină,
Ca și o rujită plină.

VIII.

Auđit-am mama-aséră,
C'or scrie cătane érá;
Am un drăguț tinerel
Și l'or duce și pe el;
Nu știu mamă ce l-aș fa,
Fa-l-as mēruț de gutiú,
Pune-l-aș la căpētiú,
Rēu mă tem ca putređi,
Mai tare m'oi bănuî

IX.

Hei tu mândrulica mea,
Când m' ajunge dorul teu,
Căpētiú de lucrul meu;
Când imi vine mândra 'n gând,
Totu-s tină și pāmēnt,

Ardă văile și sece,
De dorul mândrei nu-mi trece.

X.

— Hei tu mândrulica mea,
Când te văd diminéța,
Tótă ziua pociu lucră.
— Hei tu mândruțul meu,
Ajungă-te dorul meu,
Pe podul Sigetului,
Pe spatele calului.
Și tină să te stropescă,
Dorul meu să neburnescă,
Stropi de tină te-or stropi,
Dorul meu te-a 'nebuni.
Mândruț de dragostea noastră,
A 'nflorit un pom in costă,
A 'nflorit ródă n'-a dat,
Dragi ne-am fost și ne-am lăsat.
— Hei tu mândrulică mea,
Noi ne-om fa sęcure nouă,
Și-om tăia pomul in două.
— Hei tu mândruluțule,
Să lăsăm pomul in pace,
Să vedem ce pόμε-a face,
Că de-a face pόμε dulci,
Ne-om iubi și noi atunci,
Dar de-a face pόμε amare,
Ne-om iubi baremi la véră.

XI.

Măjeran in trei crenguțe,
Mândru-i cu două drăguțe,
Una io și una tu,
Dăi să-l lăsăm la focu,
Nóue nu ne umblă bine,
Lui i cinste nóue rușine.

Culese de:

Florian Danciu.

Nunta la diverse popóre.

(Nunta la tătari, căsătorile chineze, nunțile la vechii eleni, nunțile la evrei.)

Călătorul frances Mély avú privilegiul să vędă in drumurile sale prin Rusia sudică o nuntă tătărăscă, despre care a și scris următoarele amănunte: Mirésa vine cu carul până la casa ginerelei, și îndată ce se scobóră din car, niște femei o impróșcă de pe co-periș cu grâu și cu meiu. După aceea trece pragul ușei, in vreme ce musica cântă niște cântece sělbatice, care nu încetă, decât numai la sfěrșitul serbării.

Intr'aceea ginerele se ascunde și trebuie să-l caute. După ce il găesc, il tărăsc ómenii până la ușă și-l pun pe un scaun, in vreme ce un bărbier se gâteșce mai la o parte de lucru. Bărbierul rade apoi ginerele, dar se sileșce să trăgănescă lucrul seu cât mai mult.

In sfěrșit iș gată acesta lucrul; prietinii ginerelei il iau acum — pe ginerele — il duc in casă și-l scot apoi érá imbrăcat intr'o haină albă ca zăpada.

Acum incepe gătela: unul il incaltă, altul i așeqă ciorapii, al treilea il imbracă cu vesta, ér cel din urmă il invăluce cu un surtuc mai mare ale cărui pusunare sânt umplute cu felurite daruri de ale miresei, cărpe, tabacheri ș. c.

După aceea incepe ospéțul și jocul, ce ține tare mult, căci acest ném mare patimă are pentru el.

***

Un călător intors de curénd din Yunnan spune următoarele despre un obicei cu totul ciudat al Chinezilor.

Când o jună fată suferă de-o bólă óre care, tătál ei arată dorința de-a o căsători cu cel dintéiu care va ridicá de jos un ghem de mėtasă, aruncat in anume condițiuni.

Pentru acest scop se fac mari publicațiuni.

La ziua fixată, mulțimea se adună la póelele unei înălțimi pe care se află juna fată și de unde aruncă ghemul.

Concurenții se aruncă asupra lui.

Invingétorul, ori-cine ar fi el, are drept să ia pe fată in căsătorie.

S'a vędut fete care suferiau de bóle mortale că și-au găsit un soț.

***

Nunțile vechii eleni.

Când cineva voiá să facă nunta fiicei sale, chie-mă pe tóte rudele și prietini, din care fiecare ținea o făclie aprinsă in mână, și cu felurite cântări și țimbale petreceau pe mirésă in casa mirelui.

Când ajungeau aci, li se serviá un prânz splendid; in urmă conduceau pe mirésă și pe mire in camera destinată pentru ei și cu modul acesta se isprăvia serviciul nunții.

In timpurile mai noue se introduseră felurite alte obiceiuri intr'unele cetăți și mai cu sémă in Atena. Din ziua in care se incepea nunta, mirésa trebuia să taie un arici și să-l aducă jertfă deitelor Dia, Ira, Artemida și altele. Așá jertfiu și alte animale, la cari observau măruntaietele și pređiceau sórtea ce vor avé logodnicii. Mai intéiu observau fierea cu mare băgare de sémă, fiind că se considerá ca nodul eternului lor amor.

La o órá din nópte, cel ales d'a sta lângă logodnic plecă spre locuința miresei și o aducea in cânturi, muzici și făclii aprinse; indată ce ajungeau lângă logodnic, cei adunați incepeau să arunce peste capetele logodnicilor smochine și diferite flori; pe foc se puneau diferite supstanțe mirositoare, apoi cei de față se trăgeau in căruța cu care se adusesse mirésa, ca semn că mirésa e datóre până in sfěrșit să rămână lângă logodnicul ei; améndoi tinerii soți mâncau o gutue seu cu prăjitură, apoi mama conducea pe mirésă la pat, pe care se aflau risipite mulțime de flori. Rudele și prietenii, după ce cântau cântecele obicinuite, se ducea fiecare pela casa sa.

***

Nunțile la evrei.

Mulțime de fete, frumos impodobite, conduceau mai intéiu logodnica la bae, unde o ungeau cu unt și o frecau pe spate cu flori mirositoare, apoi o încingeau peste mijloc cu un brâu pe care logodnicul numai avea voe să-l desfacă. Când inserá, mulțimea de fete, cu felurite muzici și cântece, conducea pe logodnică in casa logodnicului; unele din fete purtau in mâni făclii aprinse; altele duceau hainele de mult preț ale logodnicei. Mai nainte d'a introduce pe logodnică in casa logodnicului, séra precedentă se făcea un mare sabat cu cântări și veselii; cei bogăți o țineau șapte zile una după alta mai nainte d'a introduce pe logodnică lângă logodnic. A doua zi duceau pe tineri in adunare, unde se aruncă peste capetele lor grâu și bani, și preotul le citia pe capete rugăciunea inmulțirii. Astăzi evreii au mai încărcat serviciul preotului și cu alte rugăciuni.

Oglinda pocită.

Am cetit odată o poveste. E demult de atunci. Eram încă copilă. Intrăgă nu o știu. Inceputul nu-mai mi-l amintesc. A fost cam așa :

De mult, de mult, pe la începutul lumii, erau toți oamenii fericiți. Un om pe altul iubiă : un om altuia părea frumos. De eră ceva urît pe lume de vădut, uritul nu-l vedea nimenea.

Sufletele erau curate tóte, ochii toți limpezi. Parecă eră tot sóre, tot lumină, tot verdeță, tot căldură pretutindene. Umbră, nỏpte, intunerec nicăirea. Cum să nu fie atunci omul deplin fericit ?

Așa au trecut ani și vécuri.

Dară cerul cel mai albastru se intuneacă câte odată ; furtuni de multe ori din senin se nasc.

Intr'o ți, când eră mai sóre și mai frumos, un tunet bubue, vântul urlă, norii se adună, vijelia izbucnește, pământul se cutremură, pietrele se restórnă, iadul se deschide : născocitorul relelor se ivește pe pământ.

Eră negru și hidos. Avea ochi pe tot corpul, o singură mână, șapte picioare, cincispredece limbi ascuțite și impungătoare.

In sutele-i de ochi avea câte un compas și tot compasul măsură strîmb.

Cum s'a vădut pe lume, a început a se uită giur impregiur.

A zărit un om, doi, dece și a început să ridă.

Ridea de bétranii venerabili cu lungi barbe albe, ridea de voinicii cu plete de aur. Ridea de virginele care mergeau cu ochii plecați, ridea de fetele cu buțe surițetóre. Ridea de matrona ce se inchină la biserică, ridea de copiii ce se jucau prin erbă, ridea și de pruncul sugênd la sinul maicei sale.

Și nu ridea numai de ómeni, ridea de fiare, de paseri, de pământ, de arbori, de fructe, de flori ; ridea de ți, de sóre, de lumină, de ênsa-și lumină !

Și tot așa ridênd a scos o oglindă lungă, a intins-o dela munte până la mare și, cu un tăciune din infern, a început a desemná tot ce vedea și tot astfel cum i părea lui.

Mii și mii de chipuri se înșirau pe négra-i sticlă, unul mai întortochiat decât altul.

De te uitai bine, in fiecare chip recunoșceai câte o trăsură din fața ómenilor ce-ți erau mai dragi, ce-ți păreau mai frumoși. Ba vedeai că sînt chiar ei ênșiși pe oglinda pocită ; dară atât erau de suciți și de urîți, de-ți păreau alte năbădăanii.

El arêta ómenilor aceste figuri schimosite și ómenii începura a ride unul de altul.

Risul batjocoritor până atunci nu eră cunoscut.

Pe când unii rideau, ceialalți se puseră pe plâns. Aceste fură primele lacrimi omenești.

Scopul monstrului eră ajuns : nu mai avea acum ce căută pe pământ.

— Ací am isprăvit, ți se hidósa nălucă. Acum mai departe . . . . Acum i-mi duc tabloul, acest tablou de pe natură, drept la Dumneđu. Să vedă și el pe drăgălașii sei de ómeni. Să știe și el cum sînt ființele ce a zidit. Óre plătitu-s'a să-i mai creeze ? Plătitu-s'a să ne gonescă pe noi in fundul pământului, pentru a le face loc lor ? Merită ei óre să fie așezați drept deasupra capului nostru ?

Și născocitorul de rele cu slutita lui de oglindă, se urcă drept la cer.

Inainte de a ajunge la Dđu, el se opri sus dea-

supra norilor, in o lume nouă, pământ necunoscut, unde vedă că se jócă copiii omenești cari de mult părăsise pe părinții lor. In acea lume eră numai aer și flori. Din flori sorbiau copilașii ambrosie, prin aer sburau cu aripi de fluturi.

Cum zăriră copiii nălucă străină, cu marele seu tablou, il incungiurără cu mîile, cu miliónele.

Toți apucă oglinda, toți voese să vedă ce e nou.

— E mama !

— E tata !

— E unchiul !

— E vêrul !

— E amicul !

— E fratele !

— E sora !

— Ah ! dară cum sînt de schimbați !

Astfel strigară copiii unul după altul, apoi toți la un loc.

— Dară se vede că sufer ?

— Jalea după noi póte i usucă ?

— Dorul de noi i prăpădește, adăugeau copiii și se uitau tot mai lung și tot mai trist la oglinda uriciósă.

— Sbor eu la mama astă nópte și-i șoptesc eu ceva la urehe, ți se un ánger alb, cu aripi albastre.

— Dară Dumneđu trebuie să le fi țiș demult că sîntem fericiți, observară mai mulți ángerași deodată.

Totuși s'a petrecut ceva rêu pe lume de s'au făcut iubiții noștri atât de necunoscuți !

Și astfel vorbind, o tristetă straniă, un dor neșpus cuprinse pe bieții copilași.

Născocitorul reului eră începú să ridă. El ridea de durerea morțiilor.

Și ridênd intinse mânia spre négra-i sticlă.

Acum putea merge mai departe : veduse și pe ángeri plângênd.

— Bams!!!

Aerul a rêsunat cum nu s'a mai audít.

Nu știu au din mânia ángerilor, au din ciuntita mână a făcêtorului de rele, tabloul căđu jos, jos pe globul pământesc.

Căđênd, oglinda se isbi de un vulcan arđetor, in mijlocul Oceanului.

Ací in mii și milióne de bucăți s'a sfărîmat.

— Bine că s'a sdrobotit ! strigară copilașii inveseliți.

Odată cu tabloul seu și cel ce numai rele vede și născocoșce, din cer in mare fu rostogolit.

Din bórea gurei sale, din țandările oglindei afurite și din focul ce eșiá din măruntaele pământului născură mii și milióne de monstri, in mare.

Abiá a deschis ochii, abiá a audít, abiá a vădut și a și început a se mușcă, a se bate, a se lup-tă, a se ucide.

Dară inainte încă de a simți, ei inghițișe pe urđitorul lor.

Născocitorul relelor perise prin ênșeși făpturile sale. Acum remâne ca monstrii să se devore unul pe altul până ce cu toții se vor distruge.

Atunci reul va perí desevêrșit.

Constanța de Dunca-Schiau.

B o n b ó n e.

X. . . a intentat soției sale un proces de divorț. Intre motivele invocate este ș-acela, că ea avea un caracter de nesuferit.

— Este fôrte ciudat — ți cea soția lui cătră avocatul care avea s-o asiste la infățișare — ca soțul meu să se plângă de caracterul meu . . . N'are decât

să consulte pe amicii lui, și se va convinge, că sînt bine cu totă lumea...

— Tocmai acesta, domnule, nu-i vine de loc la socotelă.

*

Muma dă cele din urmă sfaturi fiicei sale care se mărită chiar ași.

— În sfîrșit, copila mea, toate cele ce ți-am spus până acuma, se resumă aice: Nu înșelă nici odată pe bărbatul teu!

Fata cu naivitate răspunde:

— Dar atunci, mamă, pe cine să înșel?

*

O fată frumoasă în doliu se prezintă la un birou telegrafic din Londra c'o telegramă pe care i-o dă funcționarului și-l întreabă decă telegrama nu conține mai multe cuvinte decăt numărul reglementar pentru șese pence.

— Să vedem, răspunde funcționarul.

Ș-apoi, luând telegrama, încep să anumere cuvintele.

»Dnei—Griebett—Margate—Aflăm—cu—durere—mórtea—mătușei—Juditta—Testamentul—este—in—savórea—noastră.«

— Sînt doue cuvinte mai mult, dșóră, și se funcționarul.

— Ah! cu adevărat!

Și după ce stăt puțin pe gânduri.

— Atunci ștergeți cuvintele »cu durere.«

*

X... este în momentele din urmă; unul din amicii lui voiá să-l vedă și i dice pentru a-l mai încuragiá:

— Aide, amicul meu, fii cu curagiu... Mórtea nu este atât de îngrozitoare... Gândește-te, că ai să-ți reveși soția!..

— Tocmai acesta me îngrozește atât de mult!

*

Mama: »Ei, Nițule, ce te-a mai întrebat astăzi invěțătorul?«

— Invěțătorul! haha! deștept invěțător!« și se Nițu.

Mama: »Dar ce e, ce ai cu el?«

Nițu: »Nu șcie măcar cât face de doue ori doi: a trebuit să mă 'ntrebe pe mine.«

*

Băiatul (înaintea unei cofetării:) Decă aș avé dinți buni, mi-aș cumpără bonbone — de-aș avé pările.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Roman nou. Dl Const. Mille, autorul romanului »Dinu Milian« a pus sub tipar la București un roman nou, intitulat »Feciorul Popii.« Romanul acesta va apăre la 15 septembrie, în editura librăriei Ig. Haimann și va fi un volum Charpentier de peste 300 pagine. Prețul de subscriere este 4 lei.

Reviste. *Convorbirile Literare* din 1 iunie publică a XXVI scrisóre a dlui Ion Ghica adresată dlui V. Alecsandri; actul al doilea din »Maria Stuart« a lui Schiller, tradus de Iacob Negruzzi; poezii de dnii I. Ianov și A. C. Cuza; continuarea traducerii »Lascar Viorescu« de Kotzebue, asemenea și a lui »Don Quijote« de Cervantes; în sfîrșit doi articoli, unul »Filosof—firoscos« de Lazăr Săineanu și altul »Hărtii vechi« de G. I. Lahovari. *Revista literară* nr. 3 (1887) sub direcțiunea dlui Th. M. Stoenuescu, cuprinde următorele materii: Știința istorică, Istoria Istoriei de B. Florescu; Gânduri de femei, novelă de Dumitru

Stăncescu; Peste Dunăre, dramă de Gr. Ventura, Cređi tu? poezie de Traian Demetrescu, Eri... poezie de Th. M. Stoenuescu, Amăgire poezie de Al. Slăniceanu, Ași vré să plâng, poezie de Carol Scrob, Metafisica Amorulul de Schopenhauer, Meditație, poezie de Colonel G. Boteanu, Domnișórei R., poezie de G. D. Diamandopol: Luptă? poezie de A. C. Bacalbașa, Români din Basarabia de G. P. Samurian, De cređi... poezie de Traian Demetrescu, Când ar șci... poezie de Arthur P. Gorovei, Cotoiul negru, novelă după Edgar Poe, de Th. M. Stoenuescu. Anecdote populare de Ioan Encescu, Bibliografie de Zetta.

Statua lui Miron Costin. »Răsboiul« află că la București s'a înființat o societate, cu numele »Miron Costin« sub președintiá dlui Cogălniceanu care să aibă de scop ridicarea unei statui marelui Cronicar al vécului XVIII. În privința acestei statui numitului điar i se comunică următorele: Dl Urechia ducendu-se la Paris, a comandat, statua în bronz (mărime odată și jumătate) dlui Hagel, elev medaliat al școlei de bele-arte din Paris, după recomandatiá dlui Berthelot exministru. Înainte inse de a cătă sculptori străini, dl Urechia s'a adresat sculptorilor români (doi avem): dlui Valbudea ce venise din Florența și care a cercat, dar din cine șcie din ce cauze, n'a isbutit, și dlui Georgescu, care pe lângă o mulțime de comande, are statua lui Asachi, comandată tot de dl Urechia, acum doi ani și nu șcim până unde a mers cu compunerea ei. Astfel stau lucrurile. Statua se va ridica la Iași și costă 18,000 lei.

Tratat de literatură. Sub acest titlu a apărut la București un volum, de dl locot. Drăghicescu, conținend stilul, retorica, poetica, istoria literaturii române și modele de literatură română. Se află de vëndare în librăriile Socec et Heimann. Prețul 8 lei.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Societatea pentru fond de teatru român din adunarea generală ținută an la Șomcuta-mare n'a fost invitată nicăiri pentru anul acesta, ei s'a incredințat comitetul să găsescă un loc potrivit pentru adunarea generală din acest an. Comitetul a și făcut întrebare la mai multe centre românești de cultură și sîntem convinși, că în curend vom puté anunța locul viitórei adunări generale. Totodată adaugăm, că fondul Societății a crescut și 'n anul acesta frumos, încât se speră, că va atinge suma de 50,000 fl.

Teatrele din România. Teatrul Național din București stă închis, societatea dramatică s'a imprăștiat în diverse trupe și jócă parte în teatrele de véré. de acolo, parte prin orașele din provincie. Trupa cea mai mare, sub conducerea dlui Manolescu, jócă la Craiova. Trupa Vlădicescu jócă la Bêrlad, de unde va merge la Băcău și prin alte orașe moldovene.

Concert în Iași. În sala teatrului național din Iași s'a dat sâmbătă, 13/25 iunie, în folosul incendiaților dela Botoșani, un mare concert organizat de comitetul constituit sub președintiá dnei A. M. Gane, cu concursul bine-voitor al dómnei Galli, dșórelor: Zoe Miculescu, Alice Holban, Teresa Stratilescu, a dlor Ed. Caudella și N. Cantacuzino. După concert urmă danțul în sunetul a doue muzici militare.

CE E NOU?

Șóiri personale. Moștenitorul de tron Rudolf, după cum anunțarăm, va sosi în 7 iulie la Cernăuți și va petrece acolo până 'n 9 iulie, apoi va plecá la Rădăuți, de unde va face escurșiuni; după aceea prin Solca, Gurahumora, Cămpulung și Chirlibaba, va vini

in 11 iulie la Sighetul Marmatiei și de aici se va întorce la Viena. — *Poetul Eminescu* e puțin mai bine; fisonomia sa admirabilă și fără expresie, a început să renvie, pare conștient de tot ce-l înconjoară, mănâncă și răspunde la unele întrebări. — *Dr. Felix* va reprezenta România la congresul internațional de igienă și demografie, care se va ține la Viena dela 25 septembrie până la 2 octombrie an. c. — *Dr. Aurelian* a început, în numele guvernului român, negociațiunile cu șeful casei Fraissinet din Marsilia pentru organizațiunea, cu concursul acestei case, a unei companii române de navigațiune pe Dunăre. — *Dr. George Tulvan*, vice notar la tribunalul din Becherecul-mare, a fost numit notar la tribunalul din Deva.

Hymen. *Dr. Laurent Sima*, teolog absolvent al diecesei gherlane, și doșora Lucreția Cosma, fiica protopopului Ioan Cosma din Periceiu, la 20 iunie s-au jurat credința eternă în biserica g. c. română din Șimleul Silvaniei.

Academia Română. În ședința sa ultimă »Academia Română« a ascultat între altele: 1. Darea de seamă a dlui Gr. Ștefănescu, profesor la facultatea de științe din București, asupra primelor sale cercetări făcute la Cucuteni, lângă Iași, unde după-cum se știe s'a descoperit o foarte importantă stațiune preistorică. O comisiune, compusă din dnii V. A. Urechia, N. Papadopol Calimachi, Gr. Ștefănescu și Gr. Cobălcescu, a fost însărcinată de învățatul corp să facă săpături la Cucuteni. Dnii Cobălcescu și Ștefănescu au făcut prima recunoștere în ziua de 10 iunie. Numeroase fragmente de olărie preistorică și câteva instrumente de piatră foarte curioase au fost aduse și examinate de Academie. La discuția ce s'a urmat, au luat parte dnii Odobescu, Ștefănescu și V. A. Urechia. Săpăturile se vor continua în vacanța viitoare școlastică. 2. *Dr. M. Cogălnicean* a făcut cunoscut membrilor Academiei, cum pe una din proprietățile sale, în Dobrogea, dl N. Papadopol Calimachi a aflat o piatră fragmentară foarte mare, conținând o sculptură, care reprezintă un vas cu un călător apropiându-se de term, după care o ființă, care s'ar pute lua drept Apolo, se pare că este dispusă a primi pe călător. Însuși *Dr. M. Cogălnicean* a recunoscut, că cu elementele ce posedă până acum, nu este de ajuns pentru a se afirma, că piatra găsită a aparținut mormântului lui Ovidiu. În urma discuțiunilor intime ce au avut loc printre membrii Academiei, cu toți au fost de acord, că să se continue cu cercetările în locul unde a fost găsită piatra, sperându-se a se pute afla și restul din ea, pe care se crede că vor fi și inscripții. Aceste cercetări se vor face după întorcerea dlui M. Cogălnicean din străinătate.

Școala de fete din Sibiu, înființată de Asociațiunea transilvană, a ținut examenele sale săptămâna trecută și la începutul acesteia. Progresul a fost foarte favorabil, căci elevele au răspuns bine și frumos. În deosebi înaintarea ce ele au făcut în limba română, a încântat pe toți ascultătorii. Numărul elevelor s'a urcat la șeptedeci, dintre care abia a treia parte au fost interne. Direcțiunea și tot corpul didactic merită recunoștință și laudă.

Reuniunea femeilor române din Abrud și giur a hotărât încă în adunarea sa dela 12 mai, ca în anul acesta să deschidă școala de fete, scopul de frunte al acestei Reuniuni. Atunci s'a emis o comisiune, care să facă proiectul. Această comisiune a raportat în adunarea dela 12 iunie. Școala se va deschide negreșit încă în anul acesta, deocamdată numai cu o învățătoare și cu concursul dlor învățători dela școlile confesionale de acolo. Plata învățătoarei va fi 500 fl. și cuartir. Instruirea școlii cu recvisitele trebuincioase se va efectui prin o colectă, pentru care dl avocat

A. Filip a și contribuit 50 fl. Însemnăm încă, cum că fondul Reuniunii este 7083 fl. și că bugetul anului viitor arată un rest de casă de 148 fl. După adunare toți s'au adunat la casina română, unde s'a făcut tombola și tinerimea a dansat.

Limba română la universitatea din Viena. Cătim în »Telegraful Român«: După o întrerupere îndelungată, în sfârșit în semestrul de erno a anului viitor studenții români din Viena vor avea ocaziune să asculte un colegiu asupra limbii române, ce-l va ține eruditul filolog și profesor al limbilor romanice dl consilier aulic dr. Adolf Masalla. *Dr. profesor* numit a fost anume rugat de către un număr însemnat de studenți români și italieni și s'a exprimat părerea de bine a pute propune încă în materia filologiei române, ceea ce nu a făcut decât înainte cu 20 de ani. Colegiul va fi: »Gramatica limbii române: a) fonetica b) etimologia« sau »Raportul limbii române față cu limba latină.«

Dieta viitoare se va compune, relativ la partide, astfel: partida guvernamentală numeră 257, opozițiunea moderată 44, cea independentă 79, afară de partide 9, cea națională 7, antisemiți 10. În 6 cercuri se va face balotaj, într'un cerc nu s'a putut ține alegere. Partida guvernamentală s'a înmulțit au 23, opozițiunea moderată a pierdut 13, cea independentă s'a sporit cu 3; cei afară de partide au pierdut 3 cercuri, naționali și antisemiții câte 5.

Mormântul lui Ovidiu. *Dr. M. Cogălnicean* întorcându-se în București din Dobrogea, s'a întreținut mai mult timp cu dl V. A. Urechia asupra descoperirii petrei ce se bănușce, că ar fi servit de piatră a mormântului poetului Ovidiu. Pe piatră se află incrustată: o corabiă debărcând la term, unde este primită de Apolon. În barcă se află un om în picioare. După informațiunile ce le are »Unirea«, dl V. A. Urechia recunoșce importanța acestei descoperiri, se înțelege înse că piatra descoperită ar fi servit la mormântul marelui poet latin.

Conferință literară în Ploești. *Dr. V. A. Urechia* membru al Academiei române, a plecat duminică la Ploești unde a ținut în localul liceului o conferință pentru sporirea fondului necesar ridicării statuei lui Miron Costin. Dsa a întreținut publicul despre originea orașului Ploești și a citit documente necunoscute încă, din cari s'a putut vedea, că orașul Ploești a fost înființat de Mihail Vitezul. Ploeștii pe atunci erau un sat de moșneni, ale căror pământuri au fost rescumpărate de eroul dela Călugăreni, care le-a dat în schimb pământ la Baicoiu. Apoi onor. academician a citit o legendă foarte frumoasă a lui Ionu Istețu dela casarma Malmaison. *Dr. profesor St. Veleșcu* a recitat mai multe bucăți literare. În fine dl V. A. Urechia a făcut o scurtă biografie a lui Miron Costin. În sala conferinței au fost espuse fotografiile de pe machetele statuei. *Dr. ministru Sturdza* a pus la dispoziția dlui Urechia, pentru a ține asemenea conferințe, localurile de școală din principalele orașe din țară, scrie »V. Națională.«

Un nou institut de credit. Din Baia-de-Criș se scrie, că acolo se discută ideia înființării unui institut de credit și economii, a cărui necesitate se simte adânc și în părțile acele. În fruntea întreprinderii stau dnii protopopul D. R. Damian, avocatii Petru Truța și Teodor Pop, preoții G. Bogdan, I. Roman, I. Câmpănean și alții.

Petcocere de veră. Inteligența română din Betleu, comitatul Solnoc-Dobăca, la 17 iulie va arangia un bal în casina Betleneșilor: vinitul curat este destinat în folosul bisericii și școlii române de acolo.

Societatea de lectură „Inocențiu M. Olain“ a teologilor din Blaș, în ședința de constituire ținută

in 28 maiu st. n. a. c. ș-a ales noul comitet pentru anul viitor școlastic in persoanele următorilor domni: președinte Valeriu Comșa, cleric a. III; secretar Iuliu Brut Hodoș, cl. a. III; cassar Iov Băbuț, cl. a. II; controlor Ioan Mera, cl. a. I; bibliotecar Ieronim Dănilă, cl. a. I; rămânând a se alege cu începutul anului școlastic viitor notarul ședințelor dintre fiitorii clerici de anul prim. Blaș 24/6 1887. Ioan I. Deac, președinte; Aurel Hulea, secretar.

Un învățat rus in România. Sâmbătă a sosit in București dl A. Vocikof, profesor de meteorologie la universitatea din Petersburg, care de un an de zile se află in misiune, in scop de a studia instalările aparatelor pentru determinarea temperaturii aerului. Dl Vocikof a făcut o vizită și la Sinaia și de-acolo a luat drumul spre Rusia.

Impăratul Wilhelm și moștenitorul de tron al Germaniei sunt amândoi bolnavi. Impăratul a trecut de 90 ani și bôla sa este slăbiciunea etății mari. Fiul seu, moștenitorul de tron, are o bôlă mai periculoasă. I s'a făcut o rană in gât, pe care renumitul Virchov a operat-o, constatând că bôla nu este mortală. Prințul imperial s'a dus apoi la Londra, unde l'a operat de nou celebrul chirurg englez Mackenzie; acesta țice, că in partea ce a tăiat din rană n'a dat de apariția formei unui rac, nu gărantăză inse că nu va allă această apariție in restul ranei ce remase să se nimicescă. Pân' acuma afară de regușelă, sunt puține semnele unei stări bolnăviciose. Corespondentul lui »Figaro« spune, că a vedut pe prințul imperial și-l găsește foarte îmbetrănit și pré schimbat.

Iubileul reginei Victoria, prin care s'a serbat anul al 50-le al domniei sale, a fost strălucit, după cum il semnălarăm și'n numeral trecut. Pe o întindere de patru kilometri dela Buckingham-Palace și până la Westminster-Abbey, M. S. regina Victoria a primit ovațiunile entusiastice ale nenumeratului public sosit in Londra din cele cinci părți ale lumii. Se socotește la un milion numărul străinilor sosiți in capitala Regatului-Unit pentru iubileu. Peste 50 milioane de franci s'au cheltuit numai in chiriile plătite pentru un loc pe estrade seu la ferestile caselor situate in cursul cortegiului regal. Sêra a fost o iluminatie care intrece puterea ori-cărei descrițiuni. Multimea de rajas și alți principii din colonii sosiți la Londra au ținut să orbescă prin strălucirea îmbrăcăminteii lor tot ce mintea omenescă iș poate inchiui. Temerile de dinamită nu au fost justificate. Locuitorii Marel-Britanii au ținut să serbătorească in totă liniștea iubileul reginei care a domnit 50 ani și n'a guvernat o singură zi.

Prestidigitatorul profesor Hermann a murit la Carlsbad in vârstă de 72 de ani, de-o afecțiune a plomănilor. De și celebrul prestidigitator se născuse la Hanovra, de și numele lui e eminent german, de și domiciliul seu permanent eră Viena, totuș se află necontenit in luptă cu limba germană, pe de altă parte cunoșcea 13 alte idiome: de preferință vorbea limba franceză. Hermann a călătorit mult in Europa, America, Asia și Africa. Intr'o călătorie in Franca, aflându-se la Nantes, s'a dus in piață sub pretest d'a cumpără oue: spărgând un ou spre a esamina calitatea, găsi intr'ensul o monetă de aur de 10 franci, asemenea la un alt ou. Vedând acesta țeranca, refușă de a i-le mai vinde, iși rtrînse de grabă provisiunea ouelor sale și fugi cât putu de iute. La o a doua și a treia țerancă repetă manopera, astfel că intr'o clipire de ochiu nu mai găsi nici un ou in tîrg, și că la satele din giurul orașului se sparseră in ceați mii de oue. La Bruxelles intră la un barbier, iși taie gâtul și ese liniștit cu capul la subțioră. La Baltimore a fost arestat și condus inaintea tribunalului,

fiindcă intr'un vagon al tramvayului escamotase din buzunarele pasagerilor ciasornicele, pungile și alte obiecte cari apoi se găsiră tôte in buzunarele poliemanului, care-l arestase. Intr'o călătorie cu calea ferată, aflându-se intr'un cupeu cu mai mulți pasageri, escamotă tuturor biletele de drum; conductorul intră spre a insemnă biletele, dar nici unul nu mai găsi pe al seu; mare consternațiune, in fine profesorul Hermann țice supêrat conductorului: »Cum poți să ne ceri biletele când se află pe șapca dtale?« Așă eră. Conductorul iși făcu cruce și se grăbi a se re-trage convins, că intre pasageri se află diavolul in persoană. Țiarele franceze l'au numit »Méphisto bon enfant« din cauza număróselor sale represintațiuni in favórea săracilor. La Madrid asistă la propria lui inmormântare. Când profesorul Hermann se duse pentru prima oră la Milan, dădu represintațiunile sale la teatrul Canobbiana. In acelaș timp, un alt prestidigitator, anume Velle, i făcea concurență la teatrul Carcano prin eleganța produțiunilor sale. Ambii rivali, cari nu se cunoșceau personal, aveau a-și împărtași favórea publicului, astfel că se formase doue partide: Hermannistii și Velleistii. Intr'o séră Velle țete o represitațiune privată in salonul unui aristocrat la care asistă și un bărbat cu maniere elegante. Velle, esecutând cunoscuta scamatorie »Inelul călător«, rugă pe acest bărbat necunoscut a-i împrumutá un inel, care, după comanda fermecătorului iși schimbă de mai multe ori locul, trecând dela o persoană la alta. In fine Velle pofti pe proprietarul inelului a căută inelul in buzunarul drept al giletei sale unde il va găsi. Acesta inse i arată buzunarul gol și i țice: »Iubite coleg, veți că inelul meu nu se află la mine, il vei găsi in buzunarul giletei dtale.« »Acest domn nu pôte fi decât profesorul Hermann!« esclamá Velle scotînd inelul din buzunarul giletei sale. Apoi rivalii, făcînd astfel cunoșcință, iși strinseră mâna.

Junețea in unire cu virtutea. Un proverb pre-tinde că junețea s'ar găsi adesea in conflict cu virtutea. De și se asigură, că proverbele esprimă înțelepciunea popórelor, tot sîntem de părere, că nu se pôte pune pré mult temeiu pe ele. Acesta dovedește o șcire ce ni s'a comunicat din Bologna. Un corp de balet, compus numai de copii, se preumblă prin orașele Italiei dând represintațiuni choreografice. Societatea dăntuitoare se compune din 200 persoane și prima baletistă e in vîrstă de 12 ani. Directrița trupei se exprimă in anunciurile sale: »Baletistele noastre nu sînt numai frumoșe și june, dar și virtuóșe; putem face un jurămînt solemn că nici una din ele nu șcie ce insemnăză relațiuni de amor.« Acesta reclamă a avut succesul să atragă tôte mamele de familie la represintațiunile micilor baletisti: n'a oprit inse pe un critic malițios a țice, că directrița n'a spus pentru căți ani chezășueșce virtutea balerinelor sale.

Un șerpe intr'un copil. Cetim in »Gazeta Buzzeului«: Copilul Nicolae G. Stoian din comuna Căndești, in etate de 11 ani, culcându-se in ziua de 25 maiu trecut pe țerînă in câmp unde pădiă vitele, a adormit și s'a deșteptat pe când un șerpe se introdusesese in gura lui. Șerpele fiind pe jumătate afară, a tras de el impreună cu nișce muncitori trecători, dar a fost imposibil de a-l scóte, astfel că s'a introdus in stomachul copilului care o țici și jumătate nu a mai putut vorbi. Muma sa inse dându-i să bea serum de tutun amestecat cu oțet tare, s'a făcut imediat bine și n'a mai simțit șerpele. Acum copilul se găsește in deplină sănătate.

O universitate de femei in Rusia. Foile din Rusia anunță ddo 2 iunie n.: Dilele aceste s'a lucrat de cătră comisiunea ce se ocupă cu cultivarea femeii un proiect de lege, care va fi așternut in curînd con-

siliului țării. In urma acestui proiect este a se înființa in Rusia o universitate de femei, care va cuprinde două facultăți filosofice și anume o facultate istorico-filosofică și una matematică și științele naturale, precum și un institut de medicină. La universitate vor fi primite numai acele femei, cari posedă testimentul de bacalaureat, adevărată cunoscătoare limba latină și cea greacă. Programul universității de femei nu se va deosebi in nimic de cel al universității pentru bărbați.

Șahul Persiei a dăruit reginei Victoria, din incidentul iubileului ei de 50 de ani, un covor. La 1873 Șahul călătorind prin Europa, s'a oprit și in Londra, unde a primit visita din partea reginei Victoria. Cu ocaziunea aceasta regina s'a jeluț inaintea șahului contra celor mai isteți țesători de covore, că el nu pōte nicăiri să afe un covor, care să fie din o singură bucată și să pōtă fi intins cât ține colosala ei sală de așteptare. Șahul ș-a adus aminte de dorința aceasta a reginei și acum cu ocaziunea iubileului ei i-a și implinit-o trimițându-i un covor de totă frumusețea, in dimensiunea poftită. Intrăgă țesătura lui este un adevărat cap d'operă, coprinde in el insigniile monarhului Persilor, și armele reginei. In deosebi colorile roș și verde, cu care sūnt colorate firele țesute i dau aspectul unei adevărate podōbe.

Diamantele corōnei Engliterei. Ecă câteva amēnunte asupra diamantelor corōnei Engliterei numite »Regalia.« Aceste diamante și petre preciose de tot felul n'au fost in totdeuna păstrate după cum sūnt păstrate astăzi de regina Victoria. Ele au călătorit adese-ori, și de multe ori au fost puse emanet. Pe la anul 1270, Regalia erau la Paris in Templu, subț paza Margaretei, regina Franciei. Puțin după acea, fure puse emanet la niște comercianți francezi cari deteră lui Enric II suma de bani de care avea trebuința pentru a inăbuși revolta baronilor. In 1272 fură aduse la Londra, și tocmai cu acesta ocaziune se și făcū inventarul care se află și astăzi. Subț Eduard III, serviră de cautiune la comercianții flamanți pentru un nou imprumut. Enric V își angajă colanul cel mare »Persanul« la primarul și la comuna Londrei. Enric VI făcū de mai multe ori acelaș lucru. Subț Enric VIII sarcina păzitorului diamantelor Regalia deveni una din cele mai mari și mai bine plătite. Pe lângă locuința ce avea in tōte reședințele regale, acestui titular i se mai plătiă 33,000 livre, și i se dădea la mēsă 14 feluri de bucate, vin, bere, etc., Fără a mai vorbi de onōrea d-a pune corōna pe capul Maiestății Sale și d-a i-o luă ori de câte ori deschidea sēu inchidea Parlamentul. Tōte aceste privilegii fiind in urmă desființate, păzitorului acestor diamante i se dădū voia d-a le face să fie vēdute pentru o plată 6-re-care de intrare.

Șoiri scurte. In internatul românesc din Sighetul-Marmației se vor primi tinerii gratuit sēu cu preț scădūt, pentru anul viitor, la 15 iulie, la concursul ce se va ține atunci in localul internatului: concurenții au a-și trimite pân' atunci recursele la rds. dn vicar Michail Kōkenyedi in Bărsăva. — In șcōla de cadeți din Sibīu se vor primi cu inceperea anului școlar viitor aprōpe 40 de elevi in anul prim de infanterie; avis tinerilor romāni! — La Brașov Asociațiunea pentru spriginirea invēțaceilor și școlilor meseriași romāni publică concurs pentru 6 stipendii din fundațiunea »Michail și Elisa Stroescu.«

Neorolōge. Petru Alesandru Vlassa, paroc gr. c. și protopop la Indol in Ardeal, a murit la 23 iunie, in etate de 51 ani. — Avram Murgu, paroc gr. or. romān in Petruvosello, Banat, a incetat din viață la 20 iunie, in etate de 66 ani.

Ghicitōre.

De Elena d' Orbonaș.

O damă care cu fiul seu impreună se află intr'o societate, fu intreată de un domn intr'un mod cam indiscret: de câți ani este?

Ea i respunse, zimbind:

Eu impreună cu fiul meu sūntem tocmăi de o 100 de ani. Nainte de 20 de ani inse eram de trei ori mai bătrână cum eră fiul meu atunci. Ghiceșce dar, cât sūnt de bătrână!

De câți ani eră deci dama?

Terminul de deslegare e 16 iulie. Ca totdeuna și de astă-dată se va sorti o carte intre deslegători.

Deslegarea ghicitōrei de semne din nr. 13:

Astă tōmnă intr'un rēnd,
Când la voi mândră-am vinit,
Eram și frumos și gras,
Că dorul nu m'a fost tras.
Dar la tin de când gândesc,
Dōmne cum me mai topecș;
Me topecș și me usuc,
Ca și frunța cea de nuc!

Deslegare bună primirăn' dela dōmnele și domnișorele: Victoria Em. Doctor n. Mircea, Elena de Orbonaș, Stefania Pop, Otilia Gogonea, Cornelia N. Pop, Iuliana Iloca, Sofia Botescu, Valeria Pop Popescu, Maria Bratta, Amalia Crișan și dela dl Nicolae V. Pop.

Premiul l-a dobândit dna Victoria Em. Doctor n. Mircea in Cața.

Pōsta Redacțiunii.

Lui M. Se vede că sūnt »primele orduri compuse in poesie.« Pēcat de timpul perdut.

Geplu. Fiind că ai publicat notița mai nainte in altă fōie. este de prisos s'o mai reproducem și noi.

Dnei E. B. in P. S'a trimis. Arig. Vor urmă pe rēnd,

căci de aceste avem multe de publicat.

Paris. Așteptăm ceea ce am cerut mai de mult.

Drei L. V. M. in D. Va urmă cât mai curēnd. Așteptăm și ceea ce trebuia să ne trimiteți mai de mult.

Frumosică copilită. Lasă altora poesia. Pe terenul acesta nu vei isbuti nici odată!

Dlui I. I. R. in B. N'am primit nici novela. nici poeziile.

Călindarul sēptēmānei.

Diua sēpt.	Călindarul vechiu	Călind nou
Duminea 4. Ev. dela Mateiu c. 8, gl. 3, a invierii 4.		
Duminea	21 Mart. Iulian	3 Corneliu
Luni	22 Mart. Eusebiu	4 Udalricu
Martī	23 Mart. Agripina	5 Siarlota
Mercuri	24 (†) Nasc. St. Iōn Bot.	6 Antoniu
Joi	25 Mart. Fevronia	7 Esther
Vineri	26 Cuv. David	8 Chilian
Sămbătă	27 Cuv. Samson	9 Ludovica

Avis!

Semestrul prim se va incheiă cu nr. 26. Rugăm pe aceia a căror abonamente vor espiră atunci, să binevoeșcă a le innoi de timpuriu, căci numai cu abonamente plătite regulat inainte putem să susținem fōia.

Cei ce încă nu ș-au achitat abonamentele, binevoeșcă a-și refui datoria până la finele lunei, plătind pe viitor inainte, căci in cazul contrar li se va sistă espedarea.

Proprietar, redactor respundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Otto Hūgel in Oradea-mare.